

oprijeti jeklene vrvi, drugače bi od smeha padel v globino.

Še nekaj takih in podobnih humornih vložkov – in že sva zmagoslavno stala ob Aljaževem stolpu. Izvlekel sem vrvi in prijatelja ob krstu pošteno namahal.

»Krstim te na vrhu našega očaka Triglava. Tvoje planinsko ime bo odslej Ognjena kača,« sem svečano izgovarjal med udrihanjem. Kupil sem mu potrdilo, da je bil na vrhu naše najvišje gore in potem me je Klaus obdaril z malim pivom, ki sta ga tam zgoraj prodajala podjetna planinca.

Po kratkem oddihu in ob prijetni zavesti, da stojiva na vrhu Triglava, sva se odpravila proti Doliču. Tik pred izstopom iz stene je Klausu nekaj počilo v kolenu, da je zastokal. Ustrašil sem se, da si ni pretrgal kolenskih vezi. Izvlekel sem prvo pomoč in mu koleno povezal z elastičnim povojem.

»Vidiš, ko sam nimaš prve pomoči,« sem ga karal.

»Res je,« je skesano priznal. »Odslej jo bom imel vedno v nahrbtniku.«

»V prvo pomoč sodi tudi majhna zelenka z ognjeno vodo,« sem ga poučil.

Na srečo poškodba ni bila huda in lepo sva napredovala do Doliča, kamor sva prispela v večernih urah. Oh, kako se je prilegla steklenica piva, enolončnica za večerjo in spanje v podstrešni sobici skupaj s priletnim češkim parom! Žena je bila ves čas tiho, mož pa se je razgovoril in pripovedoval vse mogoče. Prav zabavno se je bilo sporazumevati, v glavnem z besedami, nekaj pa tudi z rokami.

Prijetno utrujen sem ležal na zgornjem pogradu. Megla, ki se je spustila pred kakšno uro, se je dvignila in skozi podstrešno okno sem ob padajočem mraku gledal mogočne silhuete gorskih masivov. Čist in svež zrak mi je kmalu prinesel na oči okrepcilni spanec...

Dobro uro sva bila že na poti, ko sva zagledala živorumeno kroglo, kako vstaja izza vrhov Škrlatice in Rži in vedno bolj pridobiva na moči. S svojimi toplimi žarki je sonce osvetlilo ostenje Kanjavca in ogrelo najini potni čeli. Premagala sva zadnji vzpon – odslej bo šlo le še navzdol. Okrog devete ure dopoldne sva bila na Prehodavcih, kjer sva se spet podprla z izdatno malico, potem pa veselo navzdol po dolini, mimo jezer, mimo Velikega in Lepega Špičja, vse do Koče pri Sedmerih jezerih. Klaus se je končno rešil svojega bremena. Kar sapo mi je jemalo, ko sem videl, kako je poleg stvari, ki jih je prinesel tašči, vlačil iz nahrbtnika sladkarije in bonbone, ki jim ni bilo konca in kraja. Sedaj sem razumel, zakaj je bil nahrbtnik tako poln, da za pijačo res ni bilo prostora.

DOBRO NAČRTOVANA POT

Nadaljevanje poti si lahko zamišljate. Sredi julija sva pod žgočim opoldanskim soncem veselo skakljala proti Domu na Komni, kamor sva prispela okrog treh ali pol štirih. Nič posebnega, bi dejal, razen tega, da sta nama jezika visela iz ust vsaj tako daleč kakor našemu Floki-ju. Na Komni pa kot fatamorgana: točeno pivo! Kar nisva mogla dočakati, da so nama natočili in kar v isti sapi

sva naročila še eno rundo. Preden sva jo dobila, prve že ni bilo nikjer več.

Spust po serpentinah do Koče pri Savici je bil pravo igračkanje. Okrepljena s pivom sva sekala ovinke in vmes skočila še k slapu Savica. Pri koči sva pobožala moj stari avto, ki naju je zvesto čakal, in se odpeljala na Rudno polje, kjer sva imela še enega prijatelja na štirih kolesih.

Tako se je končal najin vzpon na Triglav, čakala naju je le še približno dvesto kilometrov dolga pot proti domu. V gneči avtomobilov in v smradu izpušnih plinov sem si v mislih ponovno pričaral neokrnjen, svež planinski svet in neizmerno tišino gora.

Še bomo zahajali k vam, mogočni vršaci!

Večer v planinah

MOJCA IPAVEC

*Počasi ugašal je poletni dan,
so zadnji žarki že stegnili roke,
nežno so še pobožali vrhove
in hip zatem so ugasnili.
In ti si nežno stisnil mojo dlan.*

*Oblaki beli so hiteli čez goro,
čez rob Košute veter je pihljaj
in lahno božal je, hladil
in brž nato obmiroval.
Objeta sva sedeč zrla v nebo.*

*Je sonce zdavnaj že utonilo,
je mesečina legla v speči gozd,
zavladal mir v planini je povsod,
je raj nebeški legel na zemljo.
Je vroče hrepenenje v nama se rodilo.*

Veš, gora mogočna

VINKO HROVATIČ

*Veš, gora mogočna
in ena stran tvoja odročna,
in meni budiš spoštovanje,
ti misli poklanjam vsakdanje.*

*Povej mi, kaj kriješ
in kdaj se v tihoti spočiješ:
ko burja nenehno te gládi,
pozimi, poleti, spomladi?*

*Le stopi v podnožje,
doline boš videl tam ožje,
studenčnica dá ti vse zdravje,
a o n o – je drugo poglavje.*